

ODO ve Tüm Yıldızlar

SILA BAKİ ALKAN

RESİMLEYEN: MELİKE TAN TAYYAR

Anneme ve babama...

SILA BAKI ALKAN

İngiliz Dili ve Edebiyatı mezunu bir çocuk kitapları yazarı, yaratıcı yazı ve dil eğitmeni. Büyülü hikâyelere, hayvanlara, doğaya ve öğretmenliğe tutkuyla bağlı. Ailesiyle birlikte İstanbul'da yaşıyor. Şu sıralar gökyüzüne bakan bir köpeğin yeni maceralarını yazıyor. Bir de köpeği var. (Adı Odo değil ama ona çok benziyor!)

Yayımlanmış kitapları: Kuşukulak, 60 Numaralı Kurt ve Özel Beslenenler İçin Tarifler

MELİKE TAN TAYYAR

1995 yılında İstanbul'da doğdu. Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarım bölümünden mezun oldu. Okuldaki illüstrasyon eğitimi kendisini geliştirmesine yardımcı oldu ve dijital alanda, hayal dünyasını yansıtacak çizimler yapmaya başladı. İllüstrasyonu “özgürce uçabilmek” olarak tanınıyor. Resimlediği “Doğadaki İzlerimiz” isimli çocuk kitabıyla 19. Tudem Edebiyat Ödülleri Resimli Kitap yarışmasında ikincilik ödülü kazandı. Şu an illüstratör olarak yayınevleriyle ortak projeler gerçekleştiriyor.

0.

*Bizim de içinde yer aldığımız Samanyolu,
yaklaşık 300 milyar yıldızla ev sahipliği yapmaktadır.*

Balıklar suya aittir. Denizlere, göllere, ırmaklara, nehirlerle ve o kocaman okyanuslara. Kuşlar, rüzgâra aittir: Büyük mavi gökyüzüne.

Köpekler, yıldızlara aittir.

Nereden biliyorsun diye sormayın.

Bilirim çünkü ben bir köpeğim.

İnsanların dilini konuşamam belki ama onların söylediklerini anlayabilirim. Ağızlarından çıkan sözcükleri dinler ve ne demek istediklerini çözebilirim.

Benim adım Odo.

Sadece Odo.

1. SİRİUS

Büyük Köpek yıldızı.

Gökyüzünün en parlak yıldızı, aynı zamanda Dünya'ya en yakın yıldızlardan biridir.

Güneş'ten yaklaşık 25 kat daha parlaktır. Köpeklerin kutsal yıldızı ve koruyucusudur.

Ben, gözleri henüz açılmış yavru bir köpekken, annem beni ve kardeşlerimi etrafına topladı ve dedi ki:

“Birlikte geçirdiğimiz günlerin sonu geliyor. Yakında insanlar gelecek, sizi götürecekler. Bunu yıldızlarda gördüm.”

Kardeşlerim tıpkı benim gibi tombul, pembe burunlu, siyah-beyaz ve küçüktü. Otların arasındaki evimizde sıcakta ve güvendeydik. Üzerimizdeki yıldızlar havada asılı kalmış, parıldayan bir toz kümesine ben-

ziyordu. Uzaklardan, haberleşen diğer köpeklerin sesleri geliyordu. Annemin söylediklerini duyar duymaz hepimiz korkudan titremeye başladık.

“Ben insanlardan korkuyorum,” diye ciyaktı kardeşlerimden biri.

“Korkmalısın da zaten,” dedi annem. “Köpek dostu olanları, köpek düşmanlarından ayırmayı zamanla öğreneceksin.”

“Peki sonra? Sonra ne olacak anne?” diye sorduk hep bir ağızdan.

“Ne olacağını bileceksiniz,” diye cevap verdi. “Siz köpeksiniz. Öyle kuvvetli burunlarınız var ki isterse-
niz *geleceği* bile koklayabilirsiniz. Öyle güçlü kulakla-
rınız var ki toza dönmüş yaşlı yıldızların sesini çok
uzaklardan bile duyabilirsiniz.”

Kafam karışmıştı. Bir gün öğrenecektim ama yine de daha fazlasını bilmek istiyordum. Annem dikkatini bana verinceye dek kuyruğunu dişleyip durdum.

“Ama nasıl?” diye ısrar ettim. “Nasıl bileceğiz?”

Beni ağızıyla yakalayıp kaldırdı ve patilerinin arasına oturttu. Sakinleştirmek için yüzümü yalayıp temizlemeye başladı.

Yıldızlar, lacivert gökyüzünde parıldayan peri ışıklarına benziyordu. En parlağı, Büyük Köpek Yıldızı'ydı. Annemin gözlerinde o mavi beyaz yansımasını görebiliyordum.

“Acele etme. Bekle. İzle. Dinle. Kokla,” diye yanıtladı yavaşça.

“Sonra emin olmak için bir kez daha kokla. Korkunun, mutluluğun, iyiliğin, hastalığın ve hatta ölümün kokusunu alabilirsin. Yıldızları duyabilirsin. Burnunla kulakların senin pusulan olacak. Sana yol gösterecekler.”

Yine anlamamıştım. Ama çok uykum vardı ve gözlerimi açık tutamıyordum. Tüylerinin arasına sokuldum. Bana şöyle fısıldadı:

“Bir balık denize aittir, kuşlar rüzgâra. Köpekler ise yıldızlara aittir. Ve yıldızlar hikâye anlatır, olmuş ve olacak her şeyin hikâyesini. Onlar, kayıp köpeklere yol gösterir, Odo.”

2. POLARİS

Küçükayı Takımyıldızı'nın en parlak yıldızı.

*Kutup Yıldızı gün boyunca yer değiştirmez
ve hep kuzeyi gösterir.*

*Bu özelliği nedeniyle tarih boyunca yön bulma ve
seyir amacıyla kullanılmıştır. Bu sarsılmaz konumu onu
sabrın sembolü hâline getirir.*

Her şey aniden ve tıpkı annemin söylediği gibi oldu.

Bir insan eli beni tuttu ve annemle kardeşlerimin arasından çekip aldı. Kendimi bir anda boş bir karton kutunun içinde buldum. Sonra gök gürültüsüne benzeyen motorun sesini duydum. Beni uzaklara götürdüğünü anladım. Yol boyunca hiç kıpırdamadım. Soluk almaktan bile çekiniyordum. Bir süre sonra kutunun kapağı açıldı. Böylece yeni ailemin evini ilk defa gördüm, duydum, kokladım.

İnsanların evleri üst üste dizili kutulara benziyordu. Ben de bu evlerden birindeydim. İnsan evlerinde yumuşak insan yatakları ve lezzetli yemekler vardır. Bu evlerde yaşayacak kadar şanslı olanların, yatağı, yemek ve su kapları olur. Hatta bir topları bile olabilir. Benim vardı. Zıplayan kırmızı bir top.

Yeni ailem, üç kişilik bir insan ailesiydi: Cihan diye yavru bir insan, isimleri Anne ve Baba olan iki yetişkin insan. Köpek ailelerinde yavrular hızla büyür ve büyüdükten sonra kendi yollarına gider. Sonra yerine yeni yavrular gelir. İnsanların yöntemi çok daha farklı.

Yeni ailem bana *Benek* diye seslenip duruyordu. Adımın Benek olduğunu düşünüyorlardı. Onlara adımın Odo olduğunu söylemeye çalıştım. *Odo!* diye bağırdım. Benek de kimmiş? *ODO! ODO! ODO!*

Daha nasıl anlatabilirdim ki kendimi? Havladım elbette. Bana güldüler. İşte o zaman anladım. İnsanlar köpek dilini bilmiyordu. Kendi aralarında çok daha farklı bir dil konuşuyorlardı. Ben de onları anlamadığım için niye güldüklerini, niye bağırdıklarını, eğilip gözlerime baktıklarında ne demek istediklerini çözemedim bir türlü.

Yeni evimdeki ilk günlerimde Cihan beni kucağından indirmede. Anne biraz sinirli bir kadındı doğrusu. Ne zaman çiş yapsam kızılıyordu ama bana çok lezzetli şeyler verdiği için onu olduğu gibi kabul etmiştim. İnsanlar birazcık çişten neden rahatsız olurlar, hiçbir zaman anlayamadım. Hâlbuki halılar çiş yapmak için mükemmel yerlerdir. Yumuşaktırlar ve kokuyu uzun süre içlerinde hapsederler. İnsanlar bu tür şeylerde bir köpeğin ummayacağı kadar hassas olabiliyor.

Yavaş yavaş tuvaletimi dışarıya yapmam gerektiğini öğrendim. Baba beni günde iki defa dışarıya çıkarılıyordu. Her gün öfkeli bir boğa heykelinin yanından geçiyor ve evimizin yakınındaki parka gidiyorduk. Rahat rahat gezmeme pek izin vermiyordu ama. Tuvaletimi yapana kadar başımda bekliyor, sonra beni hemen eve geri götürüyordu.

Bazen annemin sözleri aklıma geliyordu. “Yıldızlara bak, onları kokla...” Ama bulunduğum yerden yıldızlar görünmüyordu. Hem hâlâ yavru bir köpektim ve yavru köpekler fazla heyecanlıdır. Dikkatleri çabucak dağılır. Özellikle de etrafta oyuncaklar ve lezzetli atıştırılmalıklar varsa. Bazen, eğer şanslıysam, peynir bile yiyebiliyordum. Ve şimdi bile burnuma peynir kokusu geldiğinde diğer her şeyi unutabiliyorum.